δέον νὰ διατάσσηται τακτικὴ ἀπόδειξις καὶ ἂν οἱ διάδικοι δὲν ἐπεκαλέσθησαν τοῦτο. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον χωρὶς νὰ βεβαιοῖ ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ νῦν ἀναιρεσείων, ἐξήρτησε τὴν ἀπόδειξιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἐκ μόνης τῆς προαποδεικτικῶς προσαχθείσης ἐπιστολῆς τοῦ ἐναγομένου ἀπέρριψεν ἐν τούτοις αὐτὴν ὡς μὴ ἀποδεικνυομένην ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἄνευ διατάξεως τακτικῆς ἐπὶ τούτῳ ἀποδείξεως, οὕτω δὲ ἀποφηνάμενον παρεβίασε τὰς ἀνωτέρω οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ ἕνεκα τούτου ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ὑπ' ἀριθ. 1747 ἀπόφασις αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 807 ἐδ. 5 τῆς αὐτῆς Δικονομίας. (*)

Ἀριθ. 12 (1897) Τμ. Α'.

Εἰσηγητὴς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Ξ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ.

Νόμος ΧΛ'. περὶ ὑπερημερίας Δημοσίου. ἔναρξις τόκων—ὑπερημερία ex re ἢ ex personna.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τοῦ νόμου ΧΛ'. ὁ νόμιμος ἐξ ὑπερημερίας τόκος πάσης τοῦ Δημοσίου ὀφειλῆς ὁρίζεται εἰς 8 0/0, πλὴν ἐὰν ἄλλως ὡρίσθη διὰ συμβάσεων ἢ εἰδικῶν νόμων ἢ ὑπάρχει ἤδη περὶ τούτου τελεσίδικος δικαστικὴ ἀπόφασις, ἄρχεται δὲ ὁ τόκος οὗτος ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς. Ὁ νόμος οὗτος ὡς ἐκ τῆς γενικότητος τῶν διατάξεων αὐτοῦ προκύπτει, προνοεῖ περὶ ὑπερημερίας ἐν γένει καὶ οὐδεμίαν ποιούμενος διάκρισιν μεταξὺ ὑπερημερίας ex re ἢ ex personna, ἐσκόπει νὰ κανονίσῃ τὸ ποσὸν τοῦ τόκου καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ ἐπὶ πάσης ἐν γένει ὀφειλῆς τοῦ Δημοσίου ἐκτὸς τῶν ῥητῶς ἐν τῷ νόμῳ ἐξηρημένων ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας προερχομένης· ὅθεν οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει ἐπὶ τῶν ὀφειλῶν τοῦ Δημοσίου ὁ νόμος 13 §§ 20 καὶ 21 τῶν Πανδεκτῶν 19. 1, ὅστις ὑποχρεῶν πάντα ἀγοραστὴν εἰς πληρωμὴν τόκου ἀπὸ τῆς παραλαβῆς τοῦ πωληθέντος, δὲν εἶνε εἰδικὸς διὰ τὸ Δημόσιον ὡς ἀπαιτεῖ ὁ νόμος ΧΛ'. Ταῦτα δὲ εἰπὸν καὶ τὸ Ἐφετεῖον, οὐδόλως μὲν τὸν ἀνωτέρω νόμον τῶν Πανδεκτῶν παρεβίασεν, ὀρθῶς δὲ ἡρμήνευσε καὶ ἐφήρμοσε τὸν νόμον ΧΛ'. καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζόμενος λόγος ἀναιρέσεως εἶναι ἀπορριπτέος. (**)

*) Πρβλ. ὁμοίας Α. Πάγ. 39 84) Ν. Θέμις τόμ. 4. σελ. 38. Εἰσηγ. Μανδραπήλιας, 339 (87 Ν. Θέμ. 7· σ. 317. 109 (92 ἐμ. Ἀγγελ. Γ'. σ. 391.

(**) Περὶ τοῦ νόμου ΧΛ'. καὶ ἑρμηνείας αὐτοῦ ὅρα Διατρ. Μοσχονησίου ἐν Πρακτ. Δικηγορ. Συλ. Ἀθηνῶν τόμ. 11 σελ. 415—425, καὶ Χαριτάκη τόμ. Γ'. σελ. 117—120. Γνωμοδ. Τσιβαν. Ζ'. σ. 116. Ἐφετ. Ἀρθ. 600 (90) Α'. σ. 298, 1102 90) Α'. σ. 521, 194 91) Β'. σ. 251. 911 (91) Β'. σ. 539, 19 4 (91 Γ'. σ. 94. 1807 92) Γ'. σ. 616, 2705 93) Ε'. σ. 110, 1065 [94] Ε'. σ. 286, 198 [95] ς'' σ. 392, 1372 [96] Ζ'. σ. 651.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἀριθ. 789 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τῆς πρωτοδίκου δίκης δύναται νὰ ὑπογράψῃ ἔφεσιν καὶ περ μὴ τοιοῦτος παρ' ἐφέταις—καθολικὴ ἑταιρία — διαχειριστὴς — Ἰόνιος νομοθεσία—ἐκποίησις ἀκινήτων παρὰ διαχειριστοῦ—ἀποδεικτικὰ μέσα δικαιοδόχου—χρῆσις αὐτῶν παρὰ δικαιοπαρόχου—σύστασις καθολικῆς ἑταιρίας ἐγγράφως—ἀρκεῖ καὶ ἰδιωτικὸν ἔγγραφον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 95 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ εἰδικῶς περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς πληρεξουσιότητος καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς πραγματευόμενον, ἡ συμφώνως πρὸς τὰ ἄρθρα 93 καὶ 94 τῆς αὐτῆς Δικονομίας διδομένη πληρεξουσιότης παρέχει εἴς τε τὸν δικηγόρον ὡς καὶ πάντα ἐν γένει πληρεξούσιον τὸ δικαίωμα οὐ μόνον ὅπως γενικῶς ἐκπροσωπεῖ ἐπὶ δικαστηρίου τὸν δόντα τὴν τοιαύτην ἐντολὴν διάδικον, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς τοῦ νὰ ἐπιχειρῇ πάσας τὰς κυρίας ἢ ἐν παρόδῳ πράξεις τὰς ἀφορώσας τὴν πρωτοδίκως γενομένην τῆς δίκης διεξαγωγὴν καὶ ὡρισμένως τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ὡς καὶ τὴν τῆς ἐφέσεως αἴτησιν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀγωγὴν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀνταγωγήν· ἐκ τῶν ῥήσεων δὲ τούτων, ὀρθῶς ἐν συνόλῳ ἑρμηνευομένων καὶ συνδυαζομένων ἀ.) πρὸς τὴν γενικότητα μεθ' ἧς ἐκφράζεται ἡ ἐν λόγῳ διάταξις, ἥτις οὐδεμίαν ἀπολύτως ποιεῖται διαστολὴν μεταξὺ τῶν ἐχόντων ἢ μὴ ἐχόντων τὴν ἱκανότητα τοῦ νὰ συνηγορῶσιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸς ὃ τὸ ὑπογραφὲν δικόγραφον ἀπευθύνεται, ὅπερ βεβαίως δὲν ἤθελε συμβῆ ἐὰν ὁ Νομοθέτης ἐσκόπει ἀληθῶς νὰ παράσχῃ τὸ τοιοῦτον δικαίωμα εἰς τοὺς πρώτους μόνον· β'.) πρὸς τὸ ἄρθρον 138 Ὀργ. Δικ. ὅπερ ὡς μόνην συνέπειαν τῆς ἀπαγορεύσεως καθ' ἣν αδὲν συγχωρεῖται εἰς τὸν παρά τινι δικαστηρίῳ μόνον διωρισμένον δικηγόρον νὰ συνηγορῇ καὶ παρ' ἑτέρῳ,» ἀναγράφει τὴν πειθαρχικὴν τῶν παραβατῶν τιμωρίαν, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ διάταξις δὲν δύναται ἑπομένως νὰ θεωρηθῇ ἐν σχέσει πρὸς τὸ κῦρος τῆς τοιαύτης ἐνεργείας ὡς οὐσιώδης ὅπως δήποτε· καὶ γ'.) πρὸς τὸ γεγονός, ὅτι οὐδεμία ἔν τε τῷ Ὀργανισμῷ ὡς καὶ τῇ Πολ. Δικονομίᾳ, ἀπαντᾷ διάταξις ἀπαγγέλλουσα ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἀκυρότητα οἱανδήποτε τῆς δικαστικῆς πράξεως τῆς ἐνεργηθείσης παρὰ δικαστηρίῳ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁ ἐνεργήσας δικηγόρος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι, δικαιοῦται τις κατὰ τῆς πλειοψηφίας τὴν κρίσιν νὰ συναγάγῃ εὐλόγως ὡς συμπέρασμα ἀδιασείστου ὀρθότητος, ὅτι ὁ τῆς πρωτοδίκου δίκης πληρεξούσιος δύναται νὰ ὑπαχράψῃ τῆς ἐφέσεως τὸ δικόγραφον, καὶ ἂν δὲν εἶνε διωρισμένος

δικηγόρος καὶ παρ' ἐφέταις. Ὅθεν κατὰ ταῦτα, ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ὡς ἐρειδομένη ἐπὶ βάσεως νομικῶς πλημμελοῦς, ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ὡς εἴρηται ἐφέσεως σχετικὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀξίωσις· καθόσον ὁ Α. . Κ. . . . καὶ ἂν δὲν ἠδύνατο νὰ συνηγορῇ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐδικαιοῦτο οὐδὲν ἧττον δυνάμει τῆς σαφοῦς τοῦ ἄρθρου 95 διατάξεως νὰ ἐπιχειρήσῃ τῆς ἐφέσεως τὴν αἴτησιν, ἀφοῦ δὲν ἀμφισβητεῖται ὅτι ἦν νομίμως διωρισμένος πληρεξούσιος πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δίκης ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν. Εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι ὁ Νομοθέτης διὰ τοῦ ἄρθρου 95 τῆς Πολ. Δικ. ὀρθῶς ἑρμηνευομένου ἠννόει νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐφετηρίου παρὰ τοῦ τῆς πρωτοδίκου δίκης δικηγόρου ἀπολύτως καὶ μόνον, ἐὰν οὗτος εἶχε τὴν τοῦ παρίστασθαι καὶ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν ἱκανότητα, ἄνευ τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ τοιαύτη ἐνέργεια κατὰ τὸ ἄρθρον 138 Ὀργ. Δικ. ἡ παράβασις τῆς διατάξεως τοῦ ὁποίου ὡς οὐσιώδους ἐπάγεται ἀναμφισβητήτως ἀκυρότητα. (*)

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις οἱ ἐναγόμενοι ἀμφισβητοῦντες ἐν πᾶσι τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τὴν ὀρθότητα, ἰσχυρίζονται σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ὅτι τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον παρέλειπε ν' ἀποφανθῇ καὶ ἐπὶ ἰσχυρισμοῦ ἑτέρου, καθ' ὃν τοῦ ἐπιδίκου ἡ πώλησις ἦν νόμιμος καθότι ὁ δικαιοπάροχος αὐτῶν διετέλει ἐν καθολικῇ μετὰ τοῦ ἐνάγοντος ἑταιρίᾳ καὶ εἶχεν ὀνομασθῇ διαχειριστὴς δικαιούμενος καὶ νὰ πωλῇ καὶ νὰ ἀγοράζῃ. Κατὰ ταῦτα δέ μὴ ἀμφισβητοῦντος τοῦ ἐφεσιβλήτου ρητῶς καὶ ὡρισμένως τὴν κατὰ τὴν πρώτην τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν ὑποβολὴν τοῦ τοιούτου ἰσχυρισμοῦ, ἐξεταστέον καθίσταται πρωτίστως ἐὰν κατὰ τὴν τῶν Ἰονίων Νήσων νομοθεσίαν ὁ διαχειριστὴς τῆς καθολικῆς ἑταιρίας δικαιοῦται καὶ κατὰ ποίας ὡρισμένως περιστάσεις νὰ ἐκποιῇ τὰ τὸ ἑταιρικὸν ἀντικείμενον ἀποτελοῦντα ἀκίνητα.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 1706 τοῦ Ἰ. Κ. ὅστις ἐφαρμόζεται ὡς ἐρρέθη καὶ ἐν προκειμένῳ συγχωρεῖ μὲν ἀληθῶς ἐπὶ ἑταιριῶν καθολικῶν τὸν δι' εἰδικῆς τοῦ συστατικοῦ τῆς πράξεως συμβολαίου συμφωνίας διορισμὸν διευθυντοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν διαχείρισιν, ἀλλὰ συγχρόνως διαγράφει καὶ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, ὁρίζον ἐπὶ λέξει ὅτι «δικαιοῦται, καίτοι ἐναντιουμένων τῶν ἄλλων συνεταίρων, νὰ κάμῃ ὅλας τὰς ἐκ τῆς διαχειρίσεώς του ἐξαρτωμένας πράξεις.» Ἐντεῦθεν δὲ λαμβανομένου ὑπ' ὄψει ὅτι ὡς πρᾶξις διαχειρίσεως δύναται μὲν λογικῶς νὰ θεωρηθῇ ἡ μίσθωσις τῶν ἀκινήτων τῆς ἑταιρίας κτημάτων, ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ βελτίωσις αὐτῶν ὡς καὶ τῶν εἰσοδημάτων ἡ εἴσπραξις καὶ ἐπωφελὴς διάθεσις τῶν ἀκινήτων, ἕπεται κατ' ἀνάγκην ὅτι ὁ διαχειριστής, εἰ καὶ ἡ ἐξουσία αὐτοῦ ἐστὶν ὁμολογουμένως μεῖζον καὶ τῆς τοῦ παρὰ Ρωμαίοις γενικοῦ ἐντολοδόχου, στερεῖται οὐδὲν ἧττον τοῦ δικαιώματος νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν δημιουργοῦσαν πλήρη καὶ ἀμετάκλητον ἀποβολὴν τῆς κυριότητος, ἐκτὸς ἐὰν ἡ τοιαύτη ἀπαλλοτρίωσις ἀνταποκρίνεται τέλεον πρὸς τὸν σκοπὸν ὃν προέθεντο οἱ ἑταῖροι συνερχόμενοι, ὡς λόγου χάριν, ὅταν ἀντικείμενον τῆς ἑταιρίας ἦν ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ πώλησις ἀκινήτων ἢ ὅταν τοῦτο ἐπετράπη ρητῶς τῷ διαχειριστῇ, ὅπερ γίνεται δῆλον οὐ μόνον ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐκφράζεται ἡ ἑρμηνευομένη διάταξις καὶ ὁ ὁποῖος οὐδένα περὶ τοῦ πράγματος ἀφίησι δισταγμόν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς αὐτῆς ἐπ' ἀκριβείᾳ διατάξεως καὶ οἱ Συγγραφεῖς καὶ ἡ Νομολογία τῶν δικαστηρίων ἀποφαίνονται ὁμοίως (Παραβ. Aubry et Rau T. 4 σελ. 561 καὶ ἑπομ. Marcadé ἐπὶ τοῦ ἄρθρ. 1856 Γ. Κ. § 516), ὅθεν κατὰ ταῦτα βάσιμα μὲν ἀποβαίνουσι τὰ σχετικὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος παράπονα καὶ μεταρρυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις (ἥτις ἐδέξατο ὁριστικῶς τὴν ἀγωγήν, ἀντὶ νὰ διατάξῃ ὡς ὤφειλεν ἀποδείξεις,) ἐπὶ τῷ τέλει ὅμως τοῦ νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐναγόμενοι ν' ἀποδείξωσι οὐ μόνον τὴν ὕπαρξιν τῆς καθολικῆς ἑταιρίας, ἀλλὰ καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ προσεπικληθέντος ὡς διαχειριστοῦ μετὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ πωλῇ καὶ διὰ λ)σμὸν τοῦ ἐνάγοντος, καθόσον συμφώνως πρὸς τὰ πρόσθεν ἀναπτυσσόμενα, μόνον ὑπὸ τοιαύτην ἐκδοχὴν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐν λόγῳ πώλησις ὡς ἰσχυρὰ καὶ ἀπρόσβλητος.

Ἐπειδὴ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὡς εἴρηται ἰσχυρισμοῦ δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ τοῖς ἐναγομένοις καὶ τῶν μαρτύρων ἡ χρῆσις, καθόσον, ἀφοῦ κατὰ γενικὸν τοῦ Δικαίου κανόνα, τῷ παρ' ἄλλου ἔλκοντι τὰ ἑαυτοῦ δικαιώματα δὲν συγχωροῦνται πρὸς ἀπόδειξιν ἢ μόνον τὰ μέσα ἅτινα ἤθελον ἐπιτραπῇ καὶ εἰς τὸν δικαιοπάροχον αὐτοῦ ἕπεται ὅτι, καὶ ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται ν' ἀποδείξῃ τὸ νόμιμον τῆς ἐνεργείας

(*) Ἀναμφισβητήτως ἡ γνώμη τῆς πλειοψηφίας εὑρηται ἐν τῇ ἀληθείᾳ (παγία νομολογία Ἀρ. Πάγ. ἀρ. 66 36) 48 (42) 21 (54) 70 (46) 54 (47) 95 (51) 119 (53) 261 (92) Θέμ. Ἀγγελ. τόμ. Γ'. σελ. 646.—441 (94) τόμ. ΣΤ'. σελ. 114. Ἐφετ. Ἀθηνῶν 674 (90) Α'. σελ. 328,—1004 90) Α'. σελ. 406—1557 (90) Α'. σελ. 615.—536 (91) Β'. σελ. 390.—921 (93) Δ'. σελ 376 —2078 (94) Κ'. σελ. 618.—Γνωμοδ. Τσιβανοπούλου εἰσαγγελέως Θέμ τόμ. Γ'. σελ. 646—Παραδόξως contra Ἐφετ. Πατρῶν 28, 479, 573, 574 ἔτους 1896 παρὰ τὸ σαφὲς γράμμα τοῦ ἄρθρ. 95 Πολ. Δικ. καθ' ὃ ὁ πληρεξούσιος τῆς πρωτοδίκου δίκης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ καὶ τὴν περὶ ἐφέσεως αἴτησιν, πᾶσα δ' ἀπόπειρα ἀντιθέτου ἑρμηνείας εὐλόγως δύναται νὰ ἐκληφθῇ in fraudem vero qui salvis verbis legis sententiam ejus circumvenit.»

τοῦ δικαιοπαρόχου αὐτοῦ ἢ μόνον διὰ τῶν μέσων οἷς ἐδικαιοῦτο νὰ χρησθῇ καὶ ἐκεῖνος, ὅστις συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1683 τοῦ Ἰον. Κώδ. μόνον ἐγγράφως ἠδύνατο ν' ἀποδείξῃ τὸν τοιοῦτον ἰσχυρισμόν.

Ἐπειδὴ τὸ ὡς εἴρηται 1683 ἄρθρον πραγματευόμενον γενικῶς τὰ περὶ συνομολογήσεως καθολικῶν ἑταιριῶν ἀναφέρει μέν, ὅτι πᾶσα τοιαύτη πρέπει νὰ συνομολογῆται ἐγγράφως ὅταν τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς ὑπερβαίνει τὸ ποσὸν τῶν τεσσάρων στερλινῶν λιρῶν καὶ ἀποκλείει τοῦ ἀποδεικτικοῦ τῶν μαρτύρων μέσου τὴν χρῆσιν, ἀλλὰ δὲν ὁρίζει συγχρόνως καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἐγγράφου δι' οὗ δέον ν' ἀποδεικνύηται ἐν γένει ἡ σύστασις αὐτῆς. Ἐντεῦθεν δ' ἕπεται ὅτι προκειμένου κυρίως περὶ ἀποδεικτικοῦ μέσου καὶ οὐχὶ συστατικοῦ τῆς πράξεως στοιχείου, τὸ πρὸς τοῦτο συντασσόμενον ἔγγραφον δύναται νὰ ᾖ καὶ δημόσιον, ἀλλὰ δὲν ἀπαγορεύεται καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐν γένει ἡ χρῆσις. (*)

Ἀριθ. 790 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Πληρεξούσιος.—ἀντίκλητος.—κοινοποιητέα δικόγραφα.—ἀπόφασις ἐπιβάλλουσα ὅρκον—ἔφεσις πρὸ τῆς δόσεως αὐτοῦ ἐξεταστέα.—πώλησις πράγματος κατὰ γένος ὡρισμένον.—σταθμησις αὐτοῦ.—κίνδυνος τίνα ὁρᾷ.—Emptio perfecta πότε θεωρεῖται.

Ἐπειδὴ ὡς γίγνεται δῆλον ἐκ τῆς σαφοῦς καὶ ἀνεπιδέκτου διττῆς ἑρμηνείας διατάξεως τῶν συνδυασμένων ἄρθρων 95, 138, 143 καὶ 153 τῆς Πολ. Δικονομίας κλήσεις καὶ παντὸς εἴδους δικόγραφα ἐπιδίδονται ἐγκύρως οὐ μόνον πρὸς τὸν διάδικον αὐτὸν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν νόμιμον τούτου πληρεξούσιον. Ἐντεῦθεν δ' ἕπεται κατ' ἀνάγκην ὅτι οἱ πληρεξούσιοι ὁσάκις εἰσὶν ἐκ τῶν προσώπων ἅτινα, κατὰ τὸ ἄρθρον 91 τῆς αὐτῆς Δικονομίας καὶ τοὺς σχετικοὺς τοῦ 1836 καὶ 1847 νόμους δικαιοῦνται ἐπὶ πολιτικῶν καὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων νὰ ἐκπροσωπῶσι ἐπὶ δικαστηρίου τὸν διάδικον, δὲν στεροῦνται τοῦ δικαιώματος ὅπως δέχωνται καὶ παραλαμβάνωσι ἀντ' ἐκείνου τὰ ἀφορῶντα αὐτὸν δικόγραφα.—Ὅθεν κατὰ ταῦτα ἀπορριπτέα ἀποβαίνει ὡς στερουμένη νομικῆς ὑποστάσεως ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ὡς εἴρηται ἀνακοπῆς σχετικὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀξίωσις. Καθόσον συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω ἀναπτυσσόμενα, πρὸς ἐπίδοσιν ἰσχυρὰν καὶ ἔγκυρον ἀρκεῖ ἡ τοῦ ἄρθρου 95 γενικὴ πληρεξουσιότης χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου 97 μνημονευομένη εἰδικὴ ἐντολὴ ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ ἀντικλήτου. (*)

Ἐπειδὴ καὶ ἀληθοῦς ὑποτιθεμένου ὅτι ὁ διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐπιβληθεὶς ὅρκος δὲν ἐδόθη εἰσέτι, τὸ Δικαστήριον δὲν κωλύεται οὐδὲν ἧττον ὅπως προβῇ ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν κατ' οὐσίαν ἔρευναν τῶν ἐν τῇ ἐξεταζομένῃ ἐφέσει περιεχομένων ἰσχυρισμῶν. Καθόσον ἀφ' οὗ οἱ λόγοι, ἐφ' ὧν οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι στηρίζονται ἀφορῶσι κυρίως καὶ μόνον εἰς τὴν πλημμελῆ τῶν ληφθέντων ὑπ' ὄψει τεκμηρίων ἐκτίμησιν, τὴν ἐπιβληθεῖσαν δι' ὅρκου ἀπόδειξιν καὶ τὴν μὴ ὀρθὴν τοῦ θέματος αὐτοῦ διατύπωσιν, ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ προδικαστικὴ ἂν ἦναι ὑπόκειται ἐν τούτοις κατὰ τὴν ὀρθοτέραν τῶν ἄρθρων 141 καὶ 749 τῆς Πολ. Δικον. ἑρμηνείαν τῷ ἐνδίκῳ τῆς ἐφέσεως μέσῳ.

Ἐπειδὴ ἐν τούτοις ἀναμφισβητήτου ὄντος καθ' ἃ γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ δικογράφου τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν ἀγωγῆς, ὀρθῶς ἐν συνόλῳ ἐκτιμωμένης, τῶν ἐγγράφων τῶν διαδίκων προτάσεων, τῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων καὶ τῶν ἐπιβληθέντων καὶ δοθέντων ὅρκων ὅτι ὁ πωλητὴς κατὰ τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀγοραστοῦ συμπεφωνημένα ὑπεχρεώθη νὰ ζυγίσῃ φορτώσῃ καὶ παραδώσῃ τὸν ἐπίδικον σταφιδοκαρπὸν ἐν Πύργῳ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Σ . . . . ὅτι οἱ τοιοῦτοι τῆς συμβάσεως ἰδιαίτεροι ὅροι ἐπληρώθησαν, ὁ ἐναγόμενος δύναται μὲν νὰ θεωρηθῇ ὑπέχων εὐθύνας οἱασδήποτε διὰ τὸ ἀκριβὲς τοῦ βάρους, ὅπερ εἶχε τὸ πωληθὲν ἀντικείμενον ἐν τῷ τόπῳ τῆς παραδόσεως καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου φορτώσεως αὐτοῦ, ἤτοι κατὰ τὸν 8)βριον τοῦ 1890, οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸ παρουσιαθὲν τυχὸν ἐν ἄλλῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ μικρότερον βάρος, καθ' ἃ ἀξιοῖ περιέργως ἡ ἐνάγουσα ἑταιρία.—Καθόσον ἐπὶ πωλήσεως πραγμάτων σταθμωμένων, τὸ τίμημα κανονίζεται συμφώνως πρὸς τὸ βάρος ὅπερ εἶχε τὸ πωληθὲν κατὰ τὴν ἐν τῷ τόπῳ καὶ χρόνῳ τῆς παραδόσεως αὐτοῦ στάθμησιν ὁπότε καὶ ἡ πώλησις θεωρεῖται τετελεσμένη, venditio perfecta videtur. Ἐὰν δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐν Πύργῳ

*) Troplong Soc. N. 204.—Aubry et Rau T. 3 σελ. 397. σημ. 3.—Marcadè ἐπὶ τῆς ὁμοιομόρφου διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1834 Γαλλ. Κώδ. § 135.

*) Παγία νομολογία Ἀρ. Πάγ. ἀρ. 42 (46) 308 (63) 164 (64 281 64 338 (64) 398 (64) 136 (65) 280 (47) 239 68 268 (80 230 (88).—Ἐφετ. Ἀθηνῶν 8 (91) Θέμ. Τόμ. Β'. σελ. 171,—182 (91) Β'. σελ 248 656 (91 Β' σελ. 453—1753 (93) Δ'. σελ. 614—845 (94) 5, σελ 251

Contra Α. Πάγ. 32 (59) 295 (92) Θέμ. Δ'. σελ. 34. Ἐφετ. Ἀθην. 1170 94) Ε'. σελ. 316 Οἰκονομίδης Πολ. Δικον. § 58 σελὶς 181 σημ. 14.— Δικόγραφα ἀγωγῶν ἢ ἄλλων ἐπιθετικῶν πράξεων δι' ὧν ἀνοίγεται δικαστικὸς ἀγὼν δὲν δύναται νὰ ἐπιδοθῶσι τῷ πληρεξουσίῳ τούτῳ ἐκτὸς ἂν ἔχῃ εἰδικὴν καὶ ρητὴν πληρεξουσιότητα πρὸς παραλαβὴν τοιούτων» ΑΠ 243 (79) 37 (89) 198 91 Ὁλομέλεια Θέμ. Β'. σελ. 502. 255 (93) Δ'. σελ. 423 καὶ Γνωμοδ. Τσιβανοπούλου Εἰσαγ.

ζύγισις ἦν ἀκριβής, ἡ ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀναχωρήσεως μέχρι τῆς ἐν Λίβερπουλ ἀφίξεως τοῦ φορτίου ἐπελθοῦσα ὁθενδήποτε διαφορὰ, ἀφορᾷ οὐχὶ τὸν πωλητὴν ἀλλὰ τὸν ἀγοραστήν, ὅστις κατὰ τὸν Νόμον 35 §§ 5—8 (18—1) τῶν Πάνδ. φέρει καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς σταθμήσεως κινδύνους.

Ἀριθ. 793. (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἰσχυροποίησις συμβάσεως.—ἀρραβών.—ἐπιστροφὴ καὶ ἀπόδοσις διπλασίου.—αἴτησις περὶ ἀποζημιώσεως

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν νόμων περὶ ἰσχυροποιήσεως τῶν συμβάσεων ὁ λαμβάνων ἀρραβῶνα δοθέντα πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συμβάσεως καὶ ἐπίρρωσιν αὐτῆς, ὑποχρεοῦται οὐ μόνον εἰς τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ εἰς τὸ διπλάσιον ἀλλὰ καὶ εἰς ἀποζημιώσεις εὐθύνεται, εἰς τὰς τῆς ἐκπληρώσεως τῆς συμβάσεως πρὸς τὸν ἕτερον τῶν συμβαλλομένων ὅστις ἐντεῦθεν ὑπέστη ζημίας, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ οὐ μόνον διὰ τῆς ἀγωγῆς ὁ ἐκκαλῶν ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ ἀναφερόμενον ποσὸν (χρηματικὸν) ἐδόθη ὡς ἀρραβὼν πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον καὶ πρὸς ἐπίρρωσιν τῆς γενομένης πωλήσεως τῶν ἀμνῶν ἀλλὰ προσέτι καὶ διὰ τοῦ δοθέντος παρ' αὐτοῦ (ἐκκαλοῦντος) ὅρκου πρωτοδίκως ἐβεβαιώθη τοῦτο.

Ἐπειδὴ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐκ ὀρθῶς παρὰ τοῦ Πρωτοδικείου καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1116 (1887) ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ ἐν τῇ ἀγωγῇ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπαίτησις περὶ ἀποζημιώσεως, παραδεχθέντος τοῦ Δικαστηρίου ὅτι μόνον τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀρραβῶνος ἐδικαιοῦτο ν' ἀπαιτήσῃ, τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ ἡ ἀπόφασις αὕτη εἶναι μεταρρυθμιστέα δεκτοῦ γενομένου τοῦ σχετικοῦ λόγου τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς βασίμου.

Ἀξιότιμε Φίλε καὶ Συνάδελφε! (*)

Εὐχαριστῶ ὑμᾶς ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τοῦ ὑμετέρου νομικοῦ περιοδικοῦ. Ἀνέγνων αὐτὸ ἐπισταμένως καὶ ἡ προσδοκία μου εἶνε ὅτι χρησιμώτατον τοῖς Θεμιστοπόλοις βοήθημα ἀποβήσεται.

Ἐπέστησα κυρίως τὴν προσοχήν μου εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Ἐφετείου τῆς ἡμετέρας πόλεως, διότι ἰδιαιτέρως μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ ὀρθὴ ἀπονομὴ τῆς Δικαιοσύνης.

*) Συνάδελφος ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἐγκριτοτέρων ἐπέστειλε τῇ Πυκνὶ ἀξίας προσοχῆς κρίσεις καὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 786 καὶ 787 π. ε. ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου Πατρῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ δημοσιευθεισῶν.

Δὲν εὗρον ἀναμφισβήτως ὀρθὰς τὰς λύσεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 786 ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ποῖος νόμος κανονίζει τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα τῶν συμβάσεων· ὁ τοῦ τόπου ἔνθα γίνεται ἡ δίκη ἢ ὁ νόμος τοῦ τόπου ὅπου ἡ σύμβασις συνήφθη; τὴν πρώτην γνώμην ἀποφαίνεται ἡ ἀπόφασις· τὴν πρεσβεύει ὁ Mittermaier, λέγων ὅτι διὰ τῶν ἀποδείξεων θέλομεν νὰ πείσωμεν τὸν δικαστὴν ὅστις θὰ δικάσῃ, οὗτος δὲ τὴν πεποίθησίν του ὀφείλει νὰ ρυθμίσῃ κατὰ τοὺς ἐγχωρίους νόμους· σύμφωνος καὶ ὁ Linde· ἀλλὰ πολεμᾷ τὴν γνώμην ὁ ἡμέτερος Οἰκονομίδης τασσόμενος ὑπὲρ τῆς ἐναντίας, ὑποστηριζομένης ὑπὸ τῶν Merlin καὶ Felix λέγων ὅτι, ὁ ἐπιχειρῶν πρᾶξιν τινὰ νομικὴν ἐν ὡρισμένῳ τόπῳ χρεωστεῖ μὲν νὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ἀναγκαίων ἀποδεικτικῶν μέσων, ἀλλ' ἀγνοῶν ποῖον δικαστήριον θα δικάσῃ, ἀρκούντως ἐκπληροῖ τὸ καθῆκον αὐτοῦ τοῦτο ἂν προμηθευθῇ καὶ μόνα τὰ ἀποδεικτικὰ μέσα τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς πράξεως διαγραφόμενα. (Οἰκον. Ἐγχ. ἔκδοσις Δ'. σελ, 18 σημ. 7.)

Ἥκιστα χρησιμεύει ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ ἀποφάσει λύσεως ἡ εἰς τὸ ἄρθρον 7 τοῦ ἀστυκοῦ ἡμῶν νόμου παραπομπή, διότι κατ' αὐτὸ αἱ ὑπὸ Ἕλληνος ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπιχειρούμεναι νομικαὶ πράξεις εἰσὶν ἰσχυραὶ εἴτε καταρτισθῶσι κατὰ τοὺς τύπους τοῦ νόμου τοῦ τόπου ἔνθα συνάπτονται, εἴτε κατὰ τοὺς τύπους τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου· ἀλλὰ ζήτημα τύπων δὲν ἐπρόκειτο.

Κατ' ἐμὲ κριτὴν ἀκριβῶς οὔτε σύγκρουσιν ἔχομεν νόμων εἰς τὴν περίστασιν περὶ ἧς ἐπρόκειτο. Τὸ μαρτυρικὸν μέσον ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων δὲν εἶνε συγχωρητὸν ἀπολύτως οὔτε κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν νόμον, διότι ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὀρθῆς κρίσεως τοῦ Δικαστηρίου· ἀλλὰ τὸ Δικαστήριον καὶ καθ' ἣν περίστασιν ἤθελε παραδεχθῇ ὡς ὀρθοτέραν τὴν γνώμην ὅτι οἱ νόμοι τῆς πολιτείας τοῦ Δικαστηρίου κανονίζουσι τ' ἀποδεικτικὰ μέσα, ἐν τῇ ὀρθῇ κρίσει αὐτοῦ εὑρίσκει πρέπον ἐὰν τῳόντι ὁ νόμος τοῦ τόπου τῆς συμβάσεως ὅστις εἶνε καὶ νόμος τῆς πατρίδος τῶν ἀλλοδαπῶν δὲν ἐπιτρέπῃ τὴν μαρτυρικὴν ἀπόδειξιν, ὅπερ ἦν ἀντικείμενον ἀποδείξεων, νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτὸ ταύτην, ἐνῷ ὁ ἀλλοδαπὸς ὤφειλεν ἐκεῖ νὰ προμηθευθῇ ἔγγραφον, ὅπερ καὶ εἰς τὸ ἑλληνικὸν Δικαστήριον δύναται νὰ προσαγάγῃ;

Τότε ἡ διεξαγωγὴ τῶν ἀποδείξεων γενήσεται ὅπου συνήφθη ἡ σύμβασις καὶ θὰ χρησιμεύσωσι μάρτυρες, ὧν ὁ ἴδιος αὐτῶν νόμος θεωρεῖ οὐχὶ φερεγγύους τὰς καταθέσεις!

Οὔτε εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 787 ἑτέραν ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου ἡμῶν εἰμποροῦμεν ἀμερίστως νὰ δώσωμεν τὴν ἐπιδοκιμασίαν ἡμῶν, ἀποφαινομένην ἀπεριορίστως ὅτι ὁ λύσας νομικὴν ὑποχρεω-